Zagreb ⌘ br. 5 ⌘ 9. ožujak 2012 ⌘ godina 39

Glasnik kluba brđana Feniks

0 kn Hrvatska ✦0 € Europska unija ✦ 0 £ Velika Britanija ✦0 $ SAD ✦ a i drugdje je besplatno

Riječ urednika

Evo društvo, tko bi rekao da će Glasnik br. 5 izići tako brzo i to na sedam strana!. U ovom broju izvrstan putopis o Patagoniji, iz prve ruke od Črnog. Svaka čast. I ne samo to, svega 10-tak dana stare vijesti iz Kabula i drugih dijelova Afganistana od Grge. Da ne spominjem priču o Runolistu, Tari i drugim temama. Čitajte i pišite. T.

Ustraj! Nakon cjelogodišnjeg intenzivnog pripremanja za ovaj put, sudjelovanja na raznim pustolovnim utrkama, neuspješnom traženju sponzora (dat ćemo vam popust!) i junačenja na pivama Denis je odjednom odustao. Opravdano, ali u tom trenu meni nebitno. Zovem Alexandra iz agencije u **Buenos Aires** da ga obavijestim i vidim šta dalje. Ovaj mi veli da su i 4 Francuza koji su trebali ići s nama na dvotjednu ekspediciju također odustali, ali i daje mi nadu kad mi priča kak je njegova firma super i najbolja i objašnjava da jedan od vodiča mora odraditi „refresher" i da će njih dvojica vodiča ipak ići na glečer u nekoj varijanti. Hmmm.

Tri tjedna kasnije, sjedim u avionu i gledam van. Pa kaj onda, mislim si, imam sve kaj mi treba, čak sam ponio i ličke vunene čarape koje mi je dao Milan. Prošetat ću ih malo i dobro. Alexandra nisam uspio ni upoznati. Ne sjećam se više zbog čega ni kako, ali znam da ga nisam ni vidio. Lovu sam platio, imam ime i adresu Diega glavnog vodiča na drugom kraju Argentine i idem. Idem samo prije toga malo van u Buenos Aires, kad sam već tu na "dobrom zraku".

Slijedeća stanica mi je **Ushuaia**, najjužniji grad na svijetu. Ovdje uopće nisam trebao otići po originalnom planu s Denisom, ali drago mi je da jesam. U turističkom uredu dobivam žig u putovnicu: *Ushuaia-fin del mundo*! Slikam se ispred dućana koji nosi moje ime, bilježim zanimljiv način pečenja janjaca (otvorenog - ko Slavonci ribu na štapu), pijem čaj kod gđe. Matetić na čijem Hotelu slučajno prepoznajem hrvatski grb. U nekom izlogu vidim slike ledenjačkih spilja i raspitujem se u svom motelu gdje bi to bilo. Neki planinar mi objašnjava otprilike, i pokazuje mi na karti na zidu, koju slikam mobitelom. Drugo jutro iznajmljujem bicikl i nakon 40 km pedaliranja dolazim na farmu koju je spominjao onaj planinar. Tu razgovaram s

domaćinom - čovjek uzgaja Huskije i organizira izlete sa psećim zapregama, jeb ...! Objašnjava mi da je do tog ledenjaka puno za hodat čak i kad znaš put, i da je baš tjedan prije usred noći išao spašavati neka dva stranca koji su zalutali na povratku, a spilje nisu niti vidjeli. Objašnjavam mu da mi dečki iz Stenjevca ne poznajemo strah i trepet i kak su kod nas jabuke' ko lubenice, a cure 'ko bombončić. Čovjek mi pokazuje još jednom put, daje mi savjet da se ne spuštam prebrzo prema dolje, nego po izohipsi obiđem jedno pa drugo pa treće brdo. Izbrojim treće brdo i spuštam se kroz gustiš. Nema staze puta, ali idem nizbrdo i računam dobro. U podnožju, kotlina pod kontrolom dabrova. Nisam imao pojma da dabrova brana može biti dugačka i preko stotinu metara! Tlo poplavljeno, hodam po branama, skidam cipele i hlače, forsiram potoke. Dolazim sa strane preko morene do podnožja ledenjaka u kojemu se formiraju spilje. Na žalost, u ovom trenu nisu u punoj formi, tek jedna vrijedna razgledavanja. Tu se slikam i vraćam brzo istim putem, da stignem prije mraka. Farmer me dočekao s otvorenim ustima, i šutio je dok sam mu pokazivao slike na fotiću. Bio je toliko oduševljen da me skupa s iznajmljenim biciklom utovario u svoj pick-up i odvezao u grad.

Sjedam u avion i letim u **El Calafate**. Odavde se ide na izlete na glečer Perito Moreno, jedan od najpopularnijih glečera na svijetu (najbrže se kreće i nije čudo vidjeti ogromne količine leda kako padaju u jezero ispod), Torres del Paine nacionalni park i mnoga druga čuda prirode. Okolne vizure nagovještavaju kako će mi izgledati svakodnevnica u slijedećih desetak dana. Luđački se provodim dva dana sa grupom Izraelaca koji mi u trenutku nepažnje popiju skoro pola od 1,5 litara šljivo-medice koju čuvam još iz Zagreba. Pojedini članovi Kluba Feniks upoznali su čari ovoga napitka i mogu razumjeti ili čak osjetiti moju tugu.

Nakon telefonskog dogovora sa Diegom, sjedam na autobus, kaj bus! To je trajekt na kotačima! Argentinci imaju najveće autobuse na svijetu jer u zemlji ne funkcionira vlak! Preskupo je to održavati na tim prostranstvima kažu, a ni Ameri im nisu pomogli kad su im politikom tiho rušili državu nekoliko puta kroz povijest. Cesta tj makadamski put kroz pampu široka je bar 20 do 30 m i zapravo je neobično jako ispupčena na svojoj sredini. Taj bus kao brod plovi ukoso čas na jednoj čas na drugoj padini. Nemrem vjerovat. Kapetan iz kabine upravlja tlakom u gumama ovisno o čvrstoći podloge po kojoj plovimo. Stižemo u **El Chalten**, polaznu točku za izlete na Fitz Roy, 3 i nešto soma visoku bocu granita. U okolici su također poznati glečeri - Marconi, Viedma i njih još desetak, koji kao prsti sa dlana cure sa Patagonijskog ledenog polja (Ice Field) – neko mi je rekao na svijetu druga po redu najveća zaliha pitke vode. Na stanici vidim Diega, poznat mi je sa slika na webu, a tu upoznajem i Fernardoa, alpinista koji je proveo zadnjih par godina penjući pravce širom svijeta i sad se treba dokazat novom šefu, Alexandru iz Buenosa. Smještamo se u drveni hotel, cuga klopa (nedvojbeno najbolji steak na svijetu!), dogovor. El Chalten je mali gradić izrastao upravo na ovom vidu turizma. Tu su sve neki čudaci, avanturisti ali i ozbiljne brandirane ekspedicije. Dečki me oslovljavaju sa „klijent“ pa sam im rekao da odje.., na što smo popili po šljivo-medicu i to je bilo to. «Tzrni, tomorrow we go!».

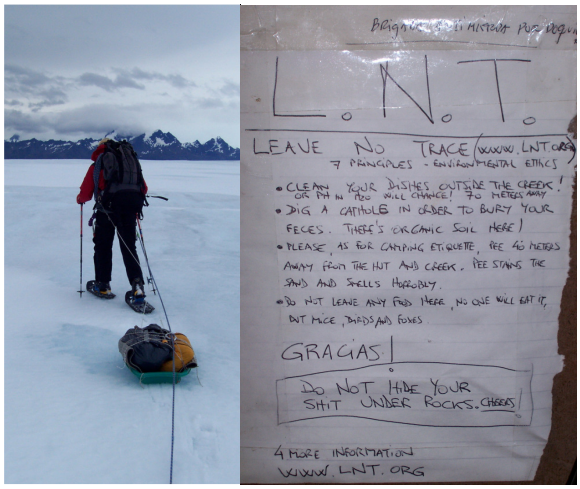

Nakon upoznavanja i provjere opreme sutradan ujutro krećemo. Natovareni smo do jaja. Svakome je u ruksaku hrana, gorivo i oprema za 10 dana potpune izolacije. Hodamo cijeli dan uz Rio Electrico i spavamo u šatoru na obali. Sutradan se penjemo po glečeru kroz istoimeni Passo Marconi i izlazimo na Ice Field - komad leda dugačak 400 km, širok 80 km, dubok i do 2 km. Neke pukotine u njemu padaju i po par stotina metara u prekrasnoj tirkizno plavoj boji. Po zimi je problem jer ih pokrije snijeg i lako je propasti ako ne znaš prepoznati te slabe šare na površini glečera. Iz tog razloga smo cijelo vrijeme u navezu, vele dečki da je veća šansa da će se netko od trijce snaći i ukopat, nego što je da će onaj koji padne povuć drugu dvojicu sa sobom. OK, whatever. Prvu noć na glečeru gledam njih kako kopaju snijeg i od istog zidaju zid, nakon čega u rupi dižemo šator. U predprostoru kuhamo (nosimo 12 ili 14 piksi plina) i u šatoru je zadovoljavajuće toplo. Iako smo pogodili predivno vrijeme, po noći jako puše i vjetar do jutra u nekad debelom zidu kompaktiranog snijega reže zanimljive oblike. Ujutro zid više sliči Paškoj čipki nego zaštitnom zidu od snijega. Pričamo o nogometu, sexu (s curama op.a.), cuganju i zajeba... i u jednom trenu Fernando vadi i mota i meni je doživljaj potpun. Svi smo na svijetu isti, … svi bi fukali.

Krećemo se polako, dnevno prelazimo do 20-ak km, u daljini planine koje na kraju dana izgledaju potpuno identično kao i na početku. Jedan dan fotkam obzor ujutro i navečer – nema razlike.

Obeshrabrujuće. Dobro da nisam tu sam, morali bi me još i gledat na „I shouldn't be alive!“. Jedan dan idemo do ruba glečera, što je opasno jer su tamo pukotine gušće. Fernando pokazuje svoje penjačke vještine spuštajući se i penjući po jednoj pukotini, dok ga mi osiguravamo. Dečko je u treningu, očito. Cijelo vrijeme punim baterije solarnim punjačem, ali u ovom trenutku nemam struje da snimim ta čuda i te boje s njim kao malim kukcem u prvom planu. Kad to već spominjem, na ovom polju leda ipak postoji jedno malo biće koje tu obitava. Nalik je mravu, i zapravo vrlo rijedak za vidjeti, juriša okolo i hrani se peludom i ostalom organskom materijom koju vjetrovi donesu s drugog kraja Zemlje. Ima toga i zarobljenog u ledu tako da je zaliha osigurana, barem neko vrijeme. Ne sjećam se kak se taj mravac zove, niti sam ga snimio, ali smo ga jedne večeri proučavali i to je sve što sam zapamtio. Fala bogu, trebalo bi ih se jako puno skupit da me rastrgaju u ovoj ledenoj pustinji. Cijelo vrijeme zapravo obilazimo Fitz Roy i Cerro Torre ali vrlo rijetko imamo priliku vidjeti njegov vrh. Oblaci kao da spavaju gore.

Nakon 5 dana, jako sličnih po svom rasporedu, dolazimo do mjesta gdje izlazimo s glečera i penjemo se preko morena. Cijeli dan hodamo po nepreglednim brdima kamenja koje je sa planina donio led, od oblutaka veličine pikule do oblutaka veličine zgrade HRTa. Nevjerojatan ambijent. Penjemo se na prijevoj Paso del Viento (Prolaz vjetra) i tu se prema dogovoru satelitskim telefonom javljamo u centralu. Nije jednostavno, puše nekih 160 km/h, onako natovaren uspijevam napraviti samo par koraka prije nego padnem od umora i udara vjetra. To traje jedno vrijeme dok smo na vrhu, i s pravom ga zovu Prolaz vjetra. Danas smo sretni jer tu zna puhati i preko 300 km/h jer je orografija tako organizirana da se ogromne zračne mase koje vladaju iznad Pacifika i Atlantika i njihov tlak izjednačavaju baš na ovom mjestu. S prijevoja se spuštamo prema Laguni Toro, prilikom čega tirolskom prečicom prelazimo razbjesnjeli potok mrzle vode koji se spušta od ispod glečera. Diego ide prvi, buka vode je zaglušujuća i dogovaramo se pantomimom. Dolje u Laguni – raj na zemlji. Malo planinarsko sklonište, u rajskom vrtu, zapravo, nedostatak flore i faune u zadnjih tjedan dana čini da mi ova mala oaza izgleda kao rajski vrt. Tu spavamo i drugo jutro nastavljamo do mjesta gdje će nas pokupiti vozač. Dok ga čekamo u nekoj šumici, pijemo unaprijed skrivene pive i veselimo se bifteku. Diego i Fernando pred kamerom ispijaju zadnje kapi iz boce i viču u kadru: rakijaaaa! Šljivaaaaa! Mission completed. Rakija - connecting people.

od Črnog

(fotoreportaža na adresi http://www.klub-feniks.hr/Images/Patagonia-2007/index.html)

Novo iz Kabula!

Kratke crtice iz Kabula, te bonsai pričice iz Afganistan

Petak je oliti đuma, dan kada u podne počinje velika molitva u cijelom islamskom dijelu svijeta, pa tako i u Kabulu. Skoro je kraj veljače i u Zagrebu je već odavno zatoplilo, čak je i u Moskvi +1 a ovdje je -4, a prošlo je podne. Ma da, nije ni čudo, ipak je Kabul na 1.800 metara nadmorske visine.

Hladno je vani, hladno je u kućama od betona, ne tako davno sagrađenim, koje su bez izolacije tako da su po zimi frižderi a po ljeti pećnice. Mislim da takva klima nije u tradicionalnim afganistanskim kućama sagradjenim od blata sa dodatkom malo slame gdje su zidovi debeli 50 do 60 centimetara. Običan „buhari“ (peć) zagrije takvu kuću bez problema.

Plavo nebo iznad **Kabula**, grad je na zaravni okružen visokim planinama sada prekrivenim snijegom i sve bliješti. U samom gradu ima porazbacanih malih a strmih brdašaca na kojima su načičkane kućice do kojih se dospijeva uskim strmim stazicama ili stepenicama. Napor je tu donostiti vodu i ostale namirnice, a da ne spominjemo kako je bilo to tek izgraditi.

Iznad grada su stalno dva bijela cepelina. Lebde i lagano se gibaju kao dva oblačka na vedrom nebu. Kažu mi da su na cepelinima kamere koje snimaju što se zbiva u gradu. Za slučaj brzog dojavljivanja. Također dodaju da i nisu baš od neke velike koristi. Meni su oni zanimljiv, skoro nestvaran prizor.

Prije skoro deset godina, u ljeto 2002, doputovao sam u Kabul prvi put. Zgrada aerodroma je bila spaljena i bez prozora, prolazili smo kroz nju kao propuh. Danas je to druga priča. Promijenila su se vremena. Nešto je bolje a nešto je gore. Nova zgrada aerodroma je daleko od propuha, poklon je naroda Japana i ima čak jedan ukrcajni most/tunel.

Sigurnosna situacija u zemlji je daleko lošija nego prije jednog desetlječa. Svugdje je puno nauružanih policajaca, vojnika, pa stranih vojnika pa raznih stranih nauružanih osoba koje ne bih nazvao vojnicima/policajcima ali ni civilima. Mjere sigurnosti su svugdje striktne i dodao bih – iritantne.

Sve važnije vladine ustanove ili ambasade su okovane visokim betonskim blokovima a iza toga su visoki zidovi sa gustom bodljikavom žicom i kamerama. Nepotrebno je reći da su okolo njih ljudi u punoj ratnoj opremi. Očito da nije dobro kad se ljudi moraju kriti iza tih bedema.

Prvo putovanje iz Kabula je let ka **Mazar-i-Sharifu**. I ovdje sam zadnji put bio prije deset godina. Sve se promijenilo, neke dijelove grada uopće ne prepoznajem. Veselim se susretu sa Rafi-jem, sada ocem već tri kćeri a prije deset godina momkom od 21 godine koji mi je bio finance assistant u našem malom uredu u Maimani, 307 kilometara na zapad od Mazara. Morati ću nekako otići u taj mali gradić da se sretnem sa ostatkom ekipe. Kroz sve ove godine ostali smo u kontaktu. Zvali su me na sva vjenčanja na koje nisam uspio otići.

Herat mi se za sada čini kao najljepši grad u Afganistanu. Nalazi se na zapadu zemlje i blizu je iranske granice. Uz cestu koja ide sa aerodroma prema gradu je drvored crnogorice od par kilometara. Grad vrvi vibracijama i životom. U predvorju hotela u kojem smo odsjeli su dva prekrasna akvarija koja opasuju dva stupa. Ima zaminljivih slatkovodnih riba pa čak i jedna kornjača. Na povratku za Kabul, ulazeći u mali avion gledamo dva fantoma koji uzleću tiko do nas. Nije vježba, idu učiniti neku štetu.

Jalalabad je na samo dvadeset minuta leta of Kabula. Nalazi se istočnom dijelu granice sa Pakistanom. Aerodrom je zapravo vojna baza koja je konstantno u nekom ludilu buke i užurbanosti. Helikopteri mlate u niskom letu, upravo polijeće bespilotna letjelica, vojni kamioni dižu prašinu, ekipa marinaca joggira u grupi. Ovdje nema snijega, daleko je toplije nego u glavnom gradu. Topla klima i nekako drugačija vibra nego u ostatku zemlje. Imam utisak da se i po temperamentu ovdašnjih ljudi osjeća blizina Pakistana. Dobar dio polovnih auta koja se voze u Afganistanu ulaze u zemlju preko Jalalabada. Prije ulaza u grad uz samu cestu nalaze se ogromna dvorišta krcata polovnjacima.

Velika većina auta na cestama Kabula su Toyote Corolle. Dobro ima tu i po koji prastari Moskvič, Volga i druga neka auta, ali 80% njih su razne generacije Corolla. I mi u našem uredu imamo dvije službene automatik Corolle. Pate se onako stare i jadne po rupama i zaleđenim cestama Kabula grada.

Ovih dana je na snazi „white city“ ali ne zbog snijega, to je kodno ime za zabranu kretanja po gradu. Nadavno su, greškom ili ne, spaljeni primjerci Kur'an-a u američkoj vojnoj bazi kraj Kabula i širom zemlje su demonstracije u kojima ima i nastradalih.

Vikend je u Kabulu sa zabranom kretanja i to zove na pisanje par redaka za Glasnik Kluba br. 5.

Zdravi i veseli bili!

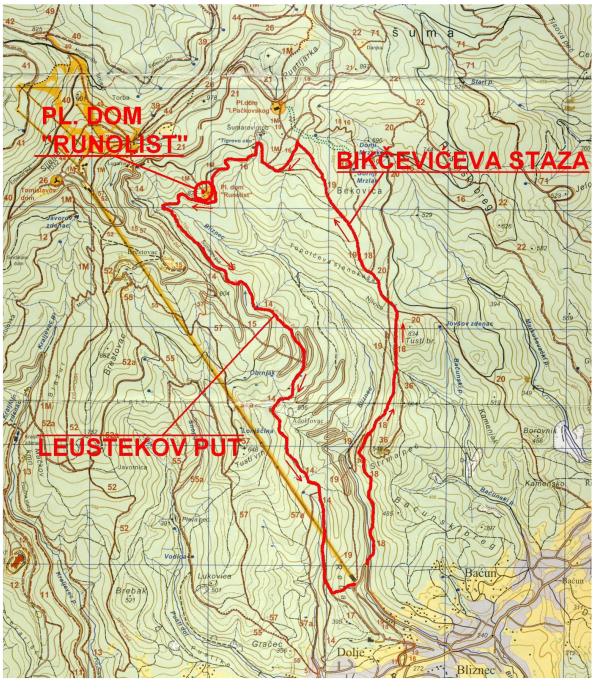
Od A. D., Feb-2012

RUNOLIST

Runolist (*Leontopodium alpinum*) ne samo da je rijedak i zaštićen cvijet visokogorskih područja, nego i ime planinarskog doma, našeg čestog i dragog odredišta na popularnom Sljemenu.

Bilo da se radi o kraćem jednodnevnom izletu ili o sportskoj brzoj poludnevnoj turi, pruža nam u svim godišnjim dobima i vremenskim uvjetima uvijek isto zadovoljstvo. Polazimo sa donje stanice napuštene žičare. Ovisno o kombinaciji u kojoj idemo na izlet, prilazimo mu sa istočne strane Bikčevićevom stazom (nešto strmija, sportskija i meni draža staza koja vodi na Puntijarku s odvojkom za „Runolist“) ili sa blaže zapadne strane jednom od najpopularnijih sljemenskih staza – Leustekovim putem.

Moj prvi posjet „Runolistu“ bio je sa na žalost pokojnim Moncom prije nekih 25 godina. Tada je dom, iako impozantna drvena građevina, bio zapušten i gotovo napušten. Posebno mi je u sjećanju ostalo spuštanje Leustekovom stazom i neplanirano kotrljanje po strmini uz stazu, u kojem sam ja prošao bez

ogrebotine, ali je Monca na oštroj, iz tla virećoj grani, zaradio poštenu ogrebotinu popreko trbuha.

Današnji „Runolist“ je na sreću dom koji se održava i funkcionira. Svatko od nas se još pri usponu „gušta“ na odličnu klopu, posebno juhu od gljiva i domaći kruh koji glavna kuharica Ilka peče svaki dan. Jednom (radni dan u tjednu) smo čak bili ponuđeni svježim smokvama iz Ilkinog vrta u Vrapču. Naravno da je tu i odlični popratni rinfuzni iločki rizling, najbolji u tankim sportskim gemištima, koji ponekad nevjerojatno poticajno djeluje na teme razgovora. Ljeti guštamo na livadi ispred doma, a zimi boravimo unutar doma u kojem se postojeća kaljeva peć na žalost ne loži, ali ipak uz nju „sušimo“ potkošulje vlažne od znoja.

Govori se da je okolna šuma (starija mješovita šuma bukve i jele pozamašnih promjera stabala) zdrava za dišne puteve, ali znam sigurno da je pogled sa livade ispred doma na istočni dio Zagreba i naš Maksimir jedan od najljepših na Sljemenu.

12. Dec. 2010. na Runolistu

Zanimljivosti o domu:

- dom sagrađen 1935. godine u doba hrvatske arhitektonske moderne po zamisli arhitekta Vladimira Šterka, od Hrvatskog planinarskog društva „Runolist“ kao dvokatna drvena kuća jednostavnog pravokutnog tlocrta, s jednostrešnim krovom, glavnim pročeljem okrenuta na jug i sa pravilno raspoređenim prozorskim otvorima s punim „šalaporkama“ na kojima je izrezan otvor obrisa cvijeta runolista. U unutrašnjosti doma su vidljivi školski primjeri sprezanja drvenih greda radi postizanja veće visine grede (bolja nosivost) na relativno velikim rasponima
- kuća se nalazi na 835 m.n.m., cca. 1 do 2,5 sati hoda od donje stanice žičare (ovisno o stazi i penjačima)
- građevina zapuštena 80-ih godina prošlog stoljeća
- tijekom Domovinskog rata dom je obnovljen zahvaljujući satniji „Gorski zdrug“ koja je osim doma uredila prilaznu makadamsku cestu (odvojak asfaltirane „sljemenske ceste“), ali i jezero „Tigrovo oko“ uz sam izvor Šumarev grob na putu prema Puntijarki preko sada trošnog drvenog pješačkog mosta
- danas domom raspolaže Grad Zagreb, koji je zgradu dao u najam.

Mislio sam da nikada neće proći, a sada trčim za njom.
(nepoznati autor na zidu nekadašnjeg birca Tingl-Tangl u Mesničkoj ulici)

Od E.V.

Novosti iz klubskog ekonomata!

Uprava kluba je nakon kraćeg zasijedanja u ožujku ove godine odobrila ekonomu Č. da obnovi kamp opremu kluba s 18 novih šatora. S obzirom na sve veću dob članova i potrebu za prikladnim i zasluženim komforom, isti su opremljeni solarnim ćelijama, podnim grijanjem, wi-fi mrežom, osobnim računalom, hladnjakom, rasvjetom, te drugim pomagalima nužnim za kraći boravak u brdima. Ovaj model, iako ponešto bolji od prethodnih u vlasništvu Kluba, nema sanitarni čvor i toplu vodu. Uprava se odlučila za ovu nešto skromniju verziju u prvom redu zbog pada vrijednosti dionica Googla u vlasništvu, ali i stanja blagajne, s obzirom da dio članstva neredovito namiruje članarinu. (T)

Vremeplov

Tara! Tara! Tara!

Skoro pa kao «Tora! Tora! Tora!» i napad na Pearl Harbour, rano ujutro 7 prosinca 1941. godine. Gotovo pa jednako imenom, «Tara! Tara! Tara!» je vrlo različita namjenom. Mislim da će se sudionici složiti, najbolji klubski raftinzi, ikad!

Prva Tara odvila se 17-27. srpnja 1983. godine s posadom dvaju čamaca S.A.R.A. (Samohodna Albanska Ratna Armada) i Viktoria. Snažnu momčad na palubama ovih moćnih plovila čine Bato, Piro, Čončo, Crv, Tom, Doško, Grga, Toni, Buto i Joder. Plave majce na mišićavim tijelima, bijele šilterice na preplanulim glavama, barem prvih dana, dok ih voda nije odnjela. Vlakom do Beograda s tonom opreme, pa do Sarajeva, i dalje. Naravno, u vagonu cijelo vrijeme negdje oko zahoda. Jedanaestoro, deset dana na rijeci, od Mojkovca Tarom do Šćepan polja, a onda

nakon što se Tara spoji s Pivom, Drinom do Foče. Ukupno oko 150

km. Što reći – bedake i pijance i bog čuva, čak i u Đavoljim lazima. Dva prevrtanja, utapanja (na sreću bez konačnih žrtava), iz prevrnutog čamca sve što nije bilo vezano sada je dio riječnog dna - klubska zastava☹, par fotoaparata, dio kuhinje, brojne sitnice, dobar dio već snimljenih filmova. Iz ledene vode izronio sam svoj foto aparat marke Zenith, naravno neupotrebljiv (par mjeseci kasnije prodao sam ga u servis u Frankopanskoj za dijelove, prešao u Dežmanov prolaz i kupio pribor za akvarij – crni humor, zar ne?). Stalno mokri, voda mrzla do bola, ne sumnjam, biti će reume i artritisa. Ideja je doći do Višegrada, no Drina je pre mirna, pre prljava, pre urbanizirana. Stižemo do Goražda.

Druga Tara 15-22 srpnja 1984. opet s dva čamca, a za veslima naočiti momci, Čarli, Grga, Tino, Marjan, Doško, Crv, Dugi, Kupina i Toni. Malo pametniji, ali ruku na srce, ne previše. Barem znamo da kada rijeka bruji, iza okuke stiže nevolja. Sada idemo opreznije, a pojedinih dionica se sjećamo od lani. Prolaz kroz nacionalni park je teži, cijena je astronomska. Platiti sve dadžbine znači potrošiti više novaca nego što košta sve ostalo – put tamo i natrag, hrana i drugo. Željni su crnogorci para. Koliko se sjećam, te smo se godine nagodili na crno s naoružanim čuvarem – lugarem, neandertalskog ophođenja. Ili je te godine bilo ustajanje u četiri ujutro i tiho umakanje vesala dok most kod Đurđevića Tare nije nestao iza leđa? Ne sjećam se više. Došli smo do Foče.

Treća Tara se dogodila četiri godine kasnije, 1-7 kolovoza 1988. Jedan čamac pogonile su četiri konjske snage - Tino, Tomas, Danko i Toni. Naime, od više zainteresiranih, spala knjiga na četiri slova, a koliko se sjećam, mislim da smo Danka skupili na prepad, dan prije polaska, gotovo kao prisilno regrutiranje. Vodostaj je bio daleko najniži, pa su mnoge dionice na kojima smo predhodnih godina jurili, sada bile teško prolazne prepreke. Mnogo spuštanja na konopce. No, bila je sredina ljeta, priroda je bujala, kampovi na obali su bili rajski. Opet do Foče.

A onda devedesete, pa poslovi, ljubavnice, pa obitelj, pa sitna nejač, pa ....., nikada više poslije na Taru. A, tek naši čamci! Vrani razigrani! Crna konja dva! Pokoj im duši gumenoj, siguran sam da su je imali. Dobro su nas služili.

Čujem da je sada Tara komercijalizirana. Na Šćepan polju, gdje smo pekli lepinje u rupi obloženoj kamenom, sada je bungalov naselje. Agencije se otimaju za strane turiste, rezerviraš preko neta. Rutinske ture duge su 25 - 45 km, traju 5 – 8 h, i to samo u donjem dijelu toka. Nitko, ni onda, a ni danas ne ide od Mojkovca, kroz Đavolje lazi, 10 dana na rijeci. Ah, to su bila vremena! Hoćemo li opet? Nada umire posljednja, reče netko.

Agencija Tara-Raft - http://www.tara-raft.com/
Drina Tara rafting centra - http://www.raftingtara.com/

Klubske foto reportaže:

8. splavarenje 1983. http://www.klub-feniks.hr/Images/Tara-1983/index.htm
9. splavarenje 1984. http://www.klub-feniks.hr/Images/Tara-1984/index.htm
11. splavarenje 1988. http://www.klub-feniks.hr/Images/Tara-1988/index.htm)

Od T.

Iz svijeta znanosti

U veljači ove godine znanstvenici prestižne Mayo klinike (http://www.mayoclinic.com/) objavili su najnovije rezultate istraživanja uzroka debljenja muškaraca starijih od 50 godina. Naime, poznata je činjenica da nakon ove prijelomne godine masa muškaraca postupno raste. Na statistički validnom uzorku i uz klinička mjerenja ustanovljeno je da jedan dio ove mase dolazi od sve većeg broja nosnih dlaka, dlaka u uhu, te u manjoj mjeri dlaka koje počinju rasti na drugim, do tada bezdlakim dijelovima tijela. No, osim mase samih dlaka, porast na težini je kudikamo veći zbog dramatičnog gomilanja nosnih i ušnih izlučevina, koje se sada sputane, trajno zadržavaju u ovim tjelesnim šupljinama.

Iako sa svega kojim danom zakašnjenja rezultate sličnog istraživanja objavili su i stručnjaci The University of Chicago (http://www.uchospitals.edu/). Prema njihovim spoznajama glavni uzrok porasta mase muškaraca ove dobi nije vezan uz nosne i druge dlake, te njihove sekundarne učinke. Uzroci se kriju, prema mišljenju ovog tima predvođenog dr. Longdickom, u produljenju spolovila. Naime, zbog sve manje upotrebe zbog organa i njegovim stalnim višenjem, isti se produljuje. Ovi stručnjaci, međutim, nisu znali rastumačiti, kako ovo produljenje utječe na masu s obzirom da volumen ostaje isti. S druge strane, promjena težišta tijela je nedvojbeno dokazana.

Za Glasnik iz Chicaga T.

Novo na webu kluba

Na klubskim web stranama (http://www.klub-feniks.hr/) osvanuli su novi sadržaji:

- **Internacionalno:**
  - foto reportaža iz Patagonije http://www.klub-feniks.hr/Images/Patagonia-2007/index.html

Glazbena preporuka

Nađite par minuta mira, pojačajte zvuk, pogledaj i posluša ovo - Somebody That I Used to Know - Walk off the Earth (Gotye - Cover), na adresi:

- http://www.youtube.com/watch?v=d9NF2edxy-M

I nešto starije, ali dobro – Kansas - Dust In The Wind, na adresi:

- http://www.youtube.com/watch?v=tH2w6Oxx0kQ

Ulazi pod kožu.

Ostale novice

S obzirom da u Klubu nema ženskih članova (dobro ili loše?) možemo si priuštiti u Glasniku ovaj tekst iz 1955. godine. Zaista, poučno štivo – neznam samo u koju klasu ide «jadne supruge» ili «dobra stara vremena». Odlučite sami.

Zanimaju me programi ovih

PRIRUČNIK ZA ŽENE IZ 1955.

Davne 1955. štampan je priručnik za žene pod nazivom "Kućna ekonomija". Evo nekoliko saveta iz tog štiva:

"Pripremite večeru na vreme. Planirajte je ujutro, ili čak prethodnog dana, kako bi vašeg supruga dočekao ukusan obrok kad se vrati s posla.

PRIPREMITE SE ZA MUŽA Odmorite se 15 minuta pre njegovog dolaska kući, tako ćete biti osveženi kad stigne. Popravite šminku, stavite traku u kosu i izgledajte sveže.

SMANJITE BUKU Kad se vaš suprug vrati s posla, isključite sve kućne aparate i podstaknite decu da se i ona utišaju. Budite srećni što ga vidite. Poslušajte ga. Iako mu možda morate reći mnogo toga, nemojte to učiniti neposredno nakon njegovog dolaska kući. Neka on prvo govori, sigurno ima važnije stvari na umu od vas.

NE OMETAJTE GA Ne žalite se ako vaš muž dođe kući kasno uveče ili ako želi da ode nekuda na večeru bez vas. Ne sumnjajte u njegovu sposobnost prosuđivanja ili integritet. Ne zaboravite da je on gospodar u kući i kao takav uvek će sprovoditi svoju volju, pošteno i pravedno.

ZAPAMTITE, DOBRA ŽENA ZNA GDE JOJ JE MESTO.

Kutak za poeziju

Mrtva luka

Znam: ima jedna mrtva luka
I ko se u njoj nađe
Čut će ujutro pjevanje ćuka
I vidjet će umorne lađe.

Brodovi u njoj vječno snivaju
Kako se brodi,
Al' njihova sidra mirno počivaju
U plitkoj vodi.

I tako u snovima gledaju sreću,
A plovit se boje.
Na jarbole šarene zastave meću,
I - stoje.

Dobriša Cesarić

(odabrao T.)

Izdavač:

Klub brđana Feniks / **Mountaineer Club Phoenix**
Čikoševa 4, 10000 Zagreb, Hrvatska
URL http://www.klub-feniks.hr/; Web je zaštićen lozinkom – dostavljamo na upit.
e-mail: feniks.klub@gmail.com; fax: ++385 (01) 234 56 31

MB: 2475928 / OIB: 81675226842; Reg. br.: 21006546
Žiro račun: 2360000-1102065310, Zagrebačka banka d.d.
Izlazi povremeno od 1973.